

הצאנקה על אסיה

חבר חדש לטיטו?

יוסף דג'ונגאשילי-סטאלין נולד בגבול, בין אירופה ואסיה. בשעה שחבריו, מחוללי מהפכת אוקטובר, קיבלו את חינוכם בג'ורג'יה, אירופית החמה (יריות נוחות בלונדון, בשייבין, בוינה), אירגן סטאלין את הפועלים האסיאתיים של שדות-הגפס הקח-קזים, בילה את שנות גלותו בין איכרים אסיאתיים במרחבי הקרח של סיביר הצ'כנית. התוצאה: כשעלתה המפלגה לשל-טון נשא כל מנהיגיה את עיניהם אל המהפכה האירופית, שציפו לבואה בכל שנה, ואילו המזכיר הכללי הקוקוקו, בעל הפנים האסיאתיות המובהקות, נשא את עיניו מזרחה.

סטאלין סיפח את צ'יאנג, עזר לו להשתלט על סין. גם כשצ'יאנג ביש-המזל ואשתו היפה בגדו בו, לא איבד את התקווה בסין. הוא תמך במאו צ'ה-טונג במשך שנים רצופות של כשלונות ומלחמת אזרחים אפרורית (העולם הזה 685). עד שעלה לגדולה והטיל את צלו הרחב על אסיה כולה.

בימים אלה תהו מיטב המחזות בעולם על היחסים בין המורה והתלמיד. אמרו אחרים: סטאלין מתחרט, כי נוכח לדעת שגידל בחיקו לא חבר צעיר, אלא מתחרה מסוכן. סברו אחרים: להילך, בן-האיכרים הסיני קשור יותר מבכל עת אחרת לבן-הסנדלר הקחוקי.

מוסקבה נגד פייפינג. פתח במל-חמת-השמועות המחודשת ה"טיימס" הניו-יורקי, אחד מגדולי העיתונים בעולם. טען המשדר האפאני של ה"טיימס" משלחת האו"ם בקוריאה, שחקרה שבויי-מלחמה קוריאיים רמיזתה גילתה, שקיים פילוג עמוק במפקדה הקומוניסטית העולמית, וש"הסינים והרוסים מתחרים ביניהם על השלי-טון בקוריאה".

לפי דברי המשלחת, התחיל הפילוג עוד לפני הגזעון על יפאן, כשהרוסים כבשו את קוריאה הצפונית. הממשלה הראשונה בפייפינג הייתה מורכבת משני פלגים: פלג אחד של קים ט'רבונג השקט והמשכיל, שהתחנך במבצר הקומוניסטי-הסיני יאנגאן, ופלג שני של קים איל-סונג, חניך מוסקבה, המלג הבערוסי ניצח והשפעת הרו"סים השתלטה בקוריאה — עד שירדה מה"לוחם הגדולה של מאקארטור על הצפון. הסינים המתנינו עד להתמוטטות הגמורה של צבא קים איל-סונג. רק אז פלשו חיילי פייפינג לקוריאה, הנחילו תבוסה ניצחת למאקארטור, ללא סאנקים וצידוד כבוד רוסי, סילקו את קים איל-סונג מן הבמה, השתלטו על קוריאה.

ששון בבנגוראד. ימים אחדים אח-רי הפצצה של ה"טיימס" נשמע ההד בבנגוראד. התלמידים-החכמים של המרשל היוגוסלבי, חובבי המדליות, (ראה להלן) כתבו ב"סקירת הענינים הבינלאומיים", בס"אין הממשלה: קוריאה הפכה לזירת-התגור-שות בין סטאלין ומאו על השלטון בא-סיה. ידו של סטאלין היתה על העליונה עד להתמוטטות הצפון בסתו, מאז גברה השפעתו של החבר הסיני.

הצבא הסיני בקוריאה, אמרה הסקירה, "לא יצא כדי להגן על הפרסטיג' של מוסקבה, אלא כדי לבסס את סין כגורם חדש באסיה. תחום-ההשפעה הסובייטי לשעבר הפך לארץ-כיבוש סינית".

כופר יחיד? לעומת ניחושים קרי-צוניים אלה טענה אסכולה אחרת: סיטו נשאר כופר יחיד במרחב הקומוניזם. ההר-כחות: בשמי קוריאה הופיעו מטוסי-דחף סיינים, מתוצרת סובייטית. בצבא הסיני עדיין משרתים 23,000 יועצים צבאיים סוב-ייטיים.

אלא שעובדה אחת היתה, בכל זאת, ברורה: הרוח החיה של ההתקפה הקימרי-ניסית בקוריאה, בהודו סין, במאלאיה, ראה להלן) ובפיליפינים היא כיום דמותו של השתקן הגדול בפייפינג, לא זו של השתקן הגדול בקרמלין.

מאלאיה

אציל וסי. אי. די.

שוטי ה"פלשתיין פוליס" אינם המר-אה היחידים במאלאיה המזכיר את ימי המ-אבק הישראלי. מזכרת שניה: מאלקולם מאקדונלד, שר-המושביות של "הספר-הל-בן", הנציג-הכללי הבריטי באסיה הדרו-מית-המזרחית, מזכרת שלישיית: שיטות הטרוריסטים המאלאיים, המוכיחות שהללו תלשו כמה דפים מתוך ספר הטרור הא-

רציונאלי.

אולם בכל זאת התגבשו במאלאיה שיטות טרור מקוריות לחלוטין. שלושה-ארבעה איש עולים לאוטובוס בלילה, נוס-עים בו עד שירד אחרון הנוסעים האחרים, מבעירים את המכונית. קבוצת טרוריסטים נכנסת לבית-ספר, מנתקת את חוטי הטל-פון, גואמת נאומים קומוניסטיים נלהבים לתלמידים, לוקחת את כרטיסיהויהויה שלהם ומסתלקת. כרטיסיהויהויה הם אחד מעמודי התווך של "מטרה-החירום" הבריטי, והר-טרוריסטים עושים את הכל כדי לשבש

טיבת

צו תנועה הביתה

המלחמה הקוריאתית היא ג'ורדן לעת-נאם, המתרוצצים כאוות נפשם בשטחי המערכה, אפילו אחרי הצנוורה החדשה של מאקארטור. פחות אידיאליים התנאים בשדה-הקרב השני של המלחמה האסיאתית: טיבת.

כשאך החלו כחות סין לחזור לנג העולם" ההררי, בזחילתם האטית לעבר להסה, בירת הדלאי-לאמא, אצו שליחי כל

תלמידי בתי הספר התיכוניים בפייפינג מתנדרים לצבא

23,000 יועצים צבאיים ומטוסי דחף

הסוכנויות הבינלאומיות אל העיר קאלימ פונג, שעל גבול הודו וטיבת. שם הגיע מסעם אל קיצו — איאפשר היה לחזור אל ארץ הלאמאים.

אט-אט הפכה קאלימפונג הנשכחת לסיר-בישול, בו הפכו שמועות מעורפלות, כוד-בות זמפזקפוק. לאמיתות קדושות: ידי-עות שנותרסמו למחרת היום בכותרות הראשיות באשינגטון, לונדון, נירידלהי (וישראל). העתונאים הבריחו כמה פעמים את הדלאי-לאמא, כבשו עשרות פעמים את להסה, הנחילו תבוסות ונצחונות לצבא הטיבטי, ביד הדמיון הטובה עליהם.

450 ק"מ שמימה. לפני שבוע הגי-עה אליהם הידיעה הראשונה שראתה, פחות או יותר, כנכונה: לשמע הידיעות על נצחון הסינים בקוריאה החליט הדלאי-לאמא בן ה-16 לצאת מלהסה ל"סיר

פיוס ה-12 במכס נעירת השנה הקדושה

16 קדושים וכפרה לעונות

רשמי, אף כי הסינים עודם נמצאים במר-חק 450 ק"מ של שמהה הרית ממנה. נחשו העתונאים: הדלאי-לאמא יעבור ליאטונג, ליד הבול בין טיבת והמסיקים, מדינת-החסות ההודית, למרגלות ההימאלא-יה, ויהפכה לבירה זמנית.

גם מוסדות העדה הסינית נוהגים בה-תאם למיטב המסורת של הסוכנות היהו-ית: הם מגנים את הטרור בפה מלא, בכל-החריפות האפשרית, אך עושים מעט כדי לעזור לבריטים לשרש אותו. גם הם מקחים, בלי ספק, ליהנות בסופו של דבר מהשיגיו.

סכום של 100 סאנג (כ-2 לירות) וצורתנועה הביתה...

יוגוסלביה

המרשל אוהב מדליות

ככל שגובר הרעב ביוגוסלביה, שגנרם ע"י הצבורת, גוברת תלותו של המרשל טיטו בבאר הדולארים האמריקאית. אולם הבריית בין הדיקטטור הקומוניסטי והנשיא הדימוקראטי אינה פשוטה כל כך. שני הצדדים מתקשים לפייס את מצפונם האי-דיאלוגי.

טיטו מצא תרופה פשוטה: הוא הוכיח לתלמידיו שגם התעשייה הסובייטית הוקמה בעזרת כסף אמריקאי, מכוונת אמריקאית, מהנדסים אמריקאים. אם מותר היה הדבר על פי חוקי מארקס-לנין-סטאלין, מדוע יהיה אסור על פי חוקי מארקס-לנין-טיטו? נמוקיו של טרומן היו חמריניים יותר: אין הזמנים כשרים לבחינה מדוקדקת של בעלי-ברית אפשריים. אחרי שהבטיח לא מכבר שלא יכיר בפראנקו הרבה-הרבה הרבה זמן, עצם הנשיא את עיניו ושלח אל הדיקטטור הפאשיסטי השמנמן שגריר אמריקאי רשמי. כי לפראנקו יש נדוניה: הנוף הספרדי, העלול להיות לעמדת-מפתח במלחמת העולם השניה. ואילו לטיטו, הדיקטטור הקומוניסטי, יש נדוניה שמנה עוד יותר: 30 דיכיות, מונהגות בידי מפקדים בעלי נסיון קרבי מימי הגרילה, הצבא הגדול ביותר באירופה מחוץ לגוש הסובייטי. לדעת האמריקאים תהיה יוגוס-לביה מוכנה ומסוגלת ללחום מלחמה עקי-שנית בברית המועצות והדימוקראטיות העממית, ביחוד לפי שיטות הגרילה, שציינו את יוגוסלביה בשתי מלחמות העולם הקודמות.

נגדי עבודה רגילים. בעקבות הדולארים האמריקאיים באו העתונאים וסרטאי היומיים. "מארץ" אף טיים, מפעל הסרטים הדוקומנטריים, החל להסריט סרט מצמח על עליותו של טיטו, סיבת הפילוג בינו לבין סטאלין, בעיותיו הכל-כליות והצבאיות.

במשך חודשים ניהלה חברת הקולנוע מו"מ עם הממשלה היוגוסלבית, עד שקי-בלה את הזכות לצלם את הכל באותה נפשה, פוט לצבא היוגוסלבי, אשר אותו יצלמו היוגוסלבים עצמם. כפרט מיוחד הסכים המרשל טיטו להופיע בסרט בכבודו ובע-צמו, כשהוא עובד במשרדו.

כשנכנס טיטו למשרדו, נודעו המפיק האמריקאי: המרשל היה לבוש במדים מב-ריקים, עזר עשרות מדליות, כשהוא דומה גם בפניו, גם במבנה גופו, דמיון מפליא לגרינג. המפיק חשש שסרט יראה בעיני הקהל האמריקאי, כמלאכותי, ולכן ביקש את טיטו, בנימוס רב, כי יחליף את בגדיו וילבש את בגדי-העבודה הרגילים שלו. כשיצא טיטו את החדר בכעס, הבין המפיק שטעה: המדים המפוארים היו בגדי-העבודה הרגילים של המרשל.

עיר הוואתיקאן

זרם הזהב לא נפסק

פיוס ה-12, מנהיגם בן ה-74 של כמה מאות מליונים קאתולים, כרע על ברכיו, כשהוא לבוש מעיל לבן. הוא הגיח על המפתן לבנת זהב, שנשאה את האותיות ההרותות: מתוך אמונה באודונו שוע כריסטוס, בן האל החי". כך סגר האפיפי-ור, באופן סמלי, את הדלת הקדושה, שפתחה בדיוק לפני שנה, וסיים את השנה הקדושה.

היתה זאת השנה הקדושה המפוארת ביותר של הכנסיה הקאתולית מאז השנה הקדושה הראשונה בשנת 1300. 3,200,000 צליינים באו לרומא, פי 6 יותר מאשר ב-1925, פי 10 יותר מאשר בשנת 1900. 16 איש ואשה הועלו לדרגת קדושים. דוגמה חדשה — עלייה לשמים של הב-תולה מריה — הוכרזה.

דת מזדרניסמית. האפיפיור הזקן התאמץ מאמץ יתר: הוא קיבל לראיונות מיוחדים כמה אלפי מבקרים, ערך ראיו-נות ציבוריים ל-2,830,000 צליינים, כשכ-40,000 עתים הצטופפו 40,000 איש יחד בכיכר-כנס פטר. 42,000 צליינים השתתפו ב-34 ועידות בינלאומיות, 203,558 ביקרו בתע-רוכות של אמנות דתית, שכללו הפעם גם אמנות מודרניסטית וסוריאליסטית.

אף כי נסתיימה השנה הקדושה עצמה, הכריז האפיפיור כמה הנחות למאמינים שלא הספיקו לצלח כדי לכפר את עוונותיהם: יכול אדם להשתחרר מחטאיו גם אם יעלה ברגל בשנת 1951.